

Τι μπορεί να γίνει για να εξαλειφθεί το φαινόμενο;

Κάθε μέλος της σχολικής κοινότητας έχει ρόλο και ευθύνη για την αντιμετώπιση του σχολικού εκφοβισμού. Άλλος είναι ο ρόλος και η ευθύνη του Διευθυντή του σχολείου, άλλος του εκπαιδευτικού, άλλος των συμμαθητών, άλλος των γονιών. Ωστόσο, θα πρέπει όλοι να συνεργαστούν σε ένα πλαίσιο παράλληλων δράσεων.

Τα απαραίτητα βήματα θα μπορούσαν να συνοψιστούν στα εξής:

Ενημέρωση : Μάθε για το σχολικό εκφοβισμό, τις μορφές του, τους εμπλεκόμενους και τις οδυνηρές συνέπειές του.

Ενεργοποίηση : Αν είσαι θύμα τέτοιας συμπεριφοράς, αναζήτησε βοήθεια. Ανάφερε το πρόβλημα σε συμμαθητές, εκπαιδευτικούς, γονείς και συνεργάσου μαζί τους για να βρεθεί λύση.

Δράση : Αν υποπέσει στην αντίληψή σου τέτοιο περιστατικό μη μένεις απαθής παρατηρητής. Δράσε, ανάφερε το στους εκπαιδευτικούς ή στη Διεύθυνση του σχολείου και βρες τρόπο να υποστηρίξεις το θύμα.

ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΕΚΦΟΒΙΣΜΟΣ

Θάτσι Αρμίντα
Κανελλοπούλου Άδα
Κόγκου Γεωργία

Τι ονομάζουμε σχολικό εκφοβισμό;

Με τον όρο «σχολικό εκφοβισμό» εννοούμε την εσκεμμένη, συστηματική και απρόκλητη βία, σωματική ή λεκτική μεταξύ των συμμαθητών. Ο αγγλικός όρος “school bullying” έχει επικρατήσει για πολλές μορφές βίας που είναι : σωματική, λεκτική και ψυχολογική.

Ποιες είναι οι διαφορετικές μορφές του;

Εμφανίζεται με τη μορφή του **λεκτικού εκφοβισμού** (κοροϊδία, διακρίσεις, ντροπιαστικά σχόλια), του **κοινωνικού εκφοβισμού** (διάδοση φημών, καταστροφή προσωπικών αντικειμένων, απομόνωση από την ομάδα), του **σωματικού εκφοβισμού** (σπρωξιμάτα, χτυπήματα, κλωτσιές), του **ηλεκτρονικού εκφοβισμού** (μέσω μηνυμάτων στο κινητό τηλέφωνο ή στο διαδίκτυο).

Ποιοι είναι οι εμπλεκόμενοι στα περιστατικά σχολικού εκφοβισμού;

Για να υπάρξει bullying είναι απαραίτητο να υπάρχουν 2 πλευρές, αυτή του **θύτη** που ασκεί το bullying και αυτή του **θύματος** που δέχεται το bullying. Όμως, αρκετές φορές δεν υπάρχουν μόνο 2 πλευρές αλλά υπάρχει και μια Τρίτη, αυτή των **παρατηρητών** οι οποίοι είναι αυτόπτες μάρτυρες των γεγονότων που άλλοτε δρουν βοηθώντας το θύμα με την παρέμβαση κάποιου καθηγητή ή κάποιου υπευθύνου ή άλλοτε απλά παραμένουν παρατηρητές και συμβάλλοντας και αυτοί στην μη επίλυση του φαινομένου.

A. Ο «θύτης»

Τα χαρακτηριστικά που αποδίδονται συνήθως στους «θύτες» του σχολικού εκφοβισμού είναι τα εξής: επιθετικοί, σκληροί, με υψηλή αυτοπεποίθηση, παρορμητικοί, χωρίς αισθήματα συμπόνιας προς τα «θύματά» τους, ενώ οι σχολικές τους επιδόσεις παρουσιάζονται συνήθως χαμηλές.

B. Το «θύμα»

Το «θύμα» μπορεί να είναι ο συμμαθητής του διπλανού θρανίου. Μπορεί να είναι εκείνο το λιγομίλητο και απόμακρο παιδί που μόλις ήρθε με μετεγγραφή από άλλο σχολείο και δεν έχει ακόμα εγκλιματιστεί στον νέο σχολικό χώρο. Ίσως είναι εκείνος ο μαθητής που είναι σιωπηρός, που περνάει απαρατήρητος, σχεδόν αόρατος στην καθημερινή ζωή της σχολικής κοινότητας. Μπορεί να είναι ένα ευαίσθητο παιδί, λίγο συνεσταλμένο, που δεν θέλει να το πει στους καθηγητές του (γιατί ντρέπεται) ή στους γονείς του (για να μην τους αναστατώσει). Ίσως να νομίζει πως θα περάσει γρήγορα αυτό που του συμβαίνει γι' αυτό και δεν αντιδρά.

Γ. Οι «παρατηρητές»

Ως παρατηρητής ενός τέτοιου περιστατικού θεωρείται εκείνος, που χωρίς να είναι «θύμα» ή «θύτης», γνωρίζει ή παρακολουθεί το περιστατικό χωρίς να συμμετέχει ενεργά σε αυτό. Αν και ο παρατηρητής τέτοιων περιστατικών δεν εμπλέκεται άμεσα, μπορεί, ωστόσο, να επηρεαστεί και να εμπλακεί έμμεσα κυρίως σε συναισθηματικό επίπεδο. Η αλλαγή στην στάση των παρατηρητών μπορεί να βοηθήσει τα μέγιστα στην εξάλειψη του φαινομένου.